

Arrest

nr. 171 127 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine. U verklaarde afkomstig te zijn uit de Hurriya al Thaniya-wijk, Bagdad (Centraal-Irak). U bent ongehuwd. U zou samen met uw vader als automechanici hebben gewerkt. Begin 2007 zou u met uw familie jullie woning verlaten hebben omwille van het sektarische geweld. Jullie zouden zelf geen problemen hebben gekend maar gezien veel soennieten werden gedood en sjitische milities de soennieten aanmaanden te vertrekken zouden jullie de wijk hebben verlaten. Jullie zouden vervolgens in Ghazaliya-wijk gaan wonen zijn. Na een jaar gingen jullie in Dualaywijk wonen.

Midden 2013 zou uw vader zijn opgebeld door iemand die zich voorstelde als een lid van Asaeb Ahl al Haqq (AAH). Hij zou uw vader gevraagd hebben 50.000\$ te betalen maar uw vader zou hebben geantwoord dat hij niet over zo'n bedrag beschikte. Een week later zou u op straat door een wagen zijn

aangereden en een been hebben gebroken. Diezelfde avond zou uw vader opnieuw zijn opgebeld door iemand van AAH. Ze zouden uw vader hebben meegedeeld dat zij u hadden aangereden en u zouden vermoorden als hij niet zou betalen. De dag nadien zou uw vader bij de politie zijn langsgegaan om klacht in te dienen doch ze zouden duidelijk gemaakt hebben dat ze zich niet wilden bemoeien en dat jullie het zelf moesten oplossen. Uw vader zou er vervolgens in geslaagd zijn 3.000.000 Iraakse dinar bijeen te krijgen en zou dit aan jullie belagers bezorgd hebben. Eén à anderhalve maand later zou uw vader opnieuw gecontacteerd zijn door AAH met de melding dat de 3.000.000 Iraakse dinar niet voldoende was en hij toch nog het resterende bedrag -tot de gevraagde 50.000\$ betaald was – zou moeten ophoesten.

In september 2014 zou een dreigement op de muur van jullie woning zijn geschreven. Het was jullie duidelijk dat jullie de buurt moesten verlaten of anders zouden vermoord worden. Volgens u is het goed mogelijk dat deze bedreiging afkomstig is van AAH en dit mogelijks omdat jullie geen gevolg gaven aan de eis het volledige bedrag te betalen. Uw vader zou nogmaals geprobeerd hebben klacht in te dienen bij de politie, maar zou opnieuw vernomen hebben dat ze zich niet wilden bemoeien. Nadat uw vader thuiskwam zouden jullie direct vertrokken zijn en bij uw zus en schoonbroer in Ashaab, Hay Urr, ingetrokken zijn. Op 1 februari 2015 zou u op bezoek geweest zijn bij uw neef en dit in de hoop dat hij u aan werk zou kunnen helpen. Toen u bij hem thuis was zouden plots drie gewapende en gemaskerde mannen de woning zijn binnengevallen. U zou direct naar boven gevlucht zijn en vervolgens via het dak de woning ontvlucht zijn en naar Hay Urr zijn teruggekeerd. Na een viertal uur zou de vrouw van uw neef naar uw zus gebeld hebben op zoek naar u. U zou toen vernomen hebben dat uw neef doodgeschoten was. Uit vrees besloot u Irak te verlaten.

U zou begin september 2015 naar Ghazaliya zijn gegaan en vervolgens, met het vliegtuig, vanuit Bagdad naar Erbil zijn gereisd. Op 4 september 2015 zou u Irak verlaten hebben en via Turkije en Griekenland naar België zijn gereisd. U zou op 12 september 2015 in België zijn aangekomen en diende op 14 september 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een kopie van een woonstkaart op naam van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw schoonbroer, een kopie van de identiteitskaart van uw zus, een kopie van de woonstkaart op naam van uw schoonbroer, kleurenkopieën van een medisch rapport op naam van uw schoonbroer, een kleurenscan van de overlijdensakte op naam van uw neef, een kopie van de identiteitskaart van uw overleden neef, een kleurenscan van een doktersrapport opgesteld na het schietincident, een kleurenkopie van een foto van uw overleden neef, kleurenkopieën van twee foto's van uw familieleden en kleurenkopieën van drie foto's van de bedreiging die op de muur van uw huis werd gezet.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan de feiten die u beweert te hebben meegemaakt in uw land van herkomst.

Zo dient allereerst te worden gewezen op verschillende flagrante tegenstrijdigheden en omissies tussen uw opeenvolgende verklaringen. Overeenkomstig uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) kenden u en uw familie verschillende problemen in Irak voorafgaand aan uw vlucht, i.c. uw vader werd meermaals opgebeld door AAH met de vraag 50.000\$ te betalen, in een van die telefoongesprekken werd er mee gedreigd u te vermoorden, u werd aangereden door AAH, er werd een bedreiging op de muur van jullie huis geschreven en uw neef werd vermoord. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u vreemd genoeg enkel melding van de boodschap die op de muur van jullie huis werd geschreven en u repte met geen woord over de telefoontjes van AAH, de doodsb bedreiging die ten aanzien van u werd geuit en de moord op uw neef (zie interview DVZ vraag 5). U hiermee geconfronteerd merkte u op dat u op het moment van uw gehoor op de DVZ geen documenten had om uw verklaringen betreffende de telefoontjes die uw vader kreeg en de eis tot het betalen van 50.000\$ te staven. Dit is niet ernstig temeer u op het moment van uw gehoor op het CGVS evenmin over enig tastbaar begin van bewijs beschikt om deze feiten te staven. U hierop gewezen stelde u vervolgens dat u in het centrum waar u verblijft via uw sociaal assistente vernam dat u ook deze feiten moest vermelden. Ook dit kan niet worden weerhouden. U werd immers bij aanvang van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of u op de DVZ alle redenen voor uw vlucht uit Irak had kunnen aanbrengen. U merkte toen op dat u niet alles had verteld. U dan gevraagd wat u op de DVZ niet had vertelde, haalde u enkel de moord op uw neef aan. Voor het overige had u alles wel verteld, zo stelde u. U ook hierop gewezen, beperkte u zich tot de opmerking dat u toch had aangegeven dat u vandaag – tijdens uw gehoor op het CGVS – alles zou vertellen. U haalde voorts ook nog aan dat u

advies van anderen kreeg om geen dingen te vertellen waarvan je geen documenten kan neerleggen . Het mag duidelijk zijn dat uw uitleg geenszins volstaat.

Met betrekking tot de moord op uw neef werd u nog gevraagd waarom u dit niet vertelde op de DVZ. Ook hier stelde u dat toen nog geen documenten had om te staven. U er dan op gewezen dat je geen documenten nodig hebt om iets te vertellen en u nogmaals gevraagd waarom u deze belangrijke en ingrijpende gebeurtenis niet heeft aangebracht op de DVZ, haalde u plots aan dat u schrik had dat de medewerker op de DVZ u niet zou geloven. Het mag duidelijk zijn dat u ook met dit argument de vastgestelde omissie geenszins kan vergoelijken. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u nog de opmerking maakte dat u op de DVZ werd gezegd om kort te zijn en geen details te vertellen. De moord op uw neef, de doodsb bedreiging ten aanzien van uzelf, de aanrijding waar u het slachtoffer van was en de verschillende telefoontjes die uw vader van AAH zou hebben gekregen, kunnen echter bezwaarlijk als details worden beschouwd. Dat u zou gevraagd zijn om het kort te houden en geen details te vertellen kan hoe dan ook uw absolute stilzwijgen omtrent verschillende kernelementen van uw relaas geenszins rechtvaardigen.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw interview op de DVZ wel degelijk de kans werd geboden alle feiten te vermelden, en dit in tegenstelling tot wat u wil laten uitschijnen. Er werd u immers in een aantal bijkomende vragen uitdrukkelijk gevraagd of u, los van de boodschap die op de muur van de woning werd achtergelaten, nog bedreigingen had ontvangen, of uw vader ook werd bedreigd alsook waarom u pas in 2015 uw land ontvluchtte (zie gehoorverslag CGVS p. 2, 31 en 32 en interview DVZ vraag 5 p. 1 & 2). Het mag duidelijk zijn dat u meermaals de kans werd geboden om melding te maken van de verschillende telefoons die uw vader kreeg van AAH, de doodsb bedreiging die ten aanzien van u werd geuit door AAH, het feit dat u door AAH werd aangereden én de moord op uw neef. Het komt binnen de asielprocedure aan de asielzoeker toe om alle feiten die mee aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit het land van herkomst spontaan te vermelden ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij internationale bescherming zoekt, en dit van bij de aanvang van de asielprocedure. Minstens kan verwacht worden dat u, als het al zo zou zijn dat u advies van anderen opvolgde, schrik had dat ze u op DVZ niet zouden geloven en dacht dat u het niet mocht vertellen omdat u het "kort" moest houden, alle feiten zou hebben opgesomd bij aanvang van uw gehoor op het CGVS wanneer u werd gevraagd welke feiten u niet had verteld op de DVZ, indien uw verklaringen de waarheid bevatten.

Aangaande het enige feit dat u wel vermeldde op de DVZ, i.c. de boodschap die op de muur van uw huis werd achtergelaten, moet er voorts worden opgemerkt dat u er niet in slaagt éénsluitende verklaringen af te leggen over het moment waarop dit plaatsvond en de reden waarom die boodschap werd achtergelaten. Waar op u op de DVZ deze gebeurtenis situeerde rond januari 2014 (zie interview DVZ vraag 5), beweerde u op het CGVS dat dit plaatsvond in september 2014 (zie gehoorverslag CGVS p. 22). U geconfronteerd met deze tegenstelling ontkende u dat u op de DVZ januari had gezegd en u preciseerde dat u geen maand had genoemd maar had verklaard dat het op het einde van het jaar plaatsvond (zie vragenlijst CGVS p. 31 en 32). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd of hetgeen in het DVZ verslag staat vermeld correct is en strookt met wat u toen op de DVZ vertelde, antwoordde u nochtans bevestigend (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Indien het inderdaad fout werd genoteerd op de DVZ kan toch worden verondersteld dat u dit zou hebben laten aanpassen alvorens uw verklaringen ter goedkeuring te ondertekenen, minstens op het CGVS zou hebben aangegeven dat er fouten in uw verklaringen staan.

Overeenkomstig uw verklaringen op het CGVS maakt u een link tussen de boodschap / bedreiging die op de muur van uw huis werd achtergelaten en de problemen die u vader voordien kende met AAH, i.c. hun eis tot de betaling van 50.000\$ (zie gehoorverslag CGVS p. 23). U nog gevraagd waarom jullie werden gevraagd dat geld te betalen en waarom u werd aangereden, merkte u op dat dit gewoon zo hun job is, dat ze zo aan hun geld geraken om dan luxeauto's en andere dingen te kopen. U nog tweemaal expliciet gevraagd of er een specifieke reden is waarom ze uw familie benaderden en u omver reden, stelde u dat ze gewoon het geld vroegen en dat u niet weet of er een reden was (zie gehoorverslag CGVS p. 21 en 22). Nochtans verklaarde u op de DVZ uitdrukkelijk dat u problemen kende in Irak eenmaal het geweten was dat u behoorde tot de Al-Dulaimi-clan, waarna u verwees naar de boodschap die op de muur van uw woning werd achtergelaten (zie interview DVZ vraag 5). U hiermee geconfronteerd, ontkende u dit ten stelligste. U ontkende dat u dit op de DVZ had gezegd en u voegde er uitdrukkelijk aan toe dat uw belagers niets zeiden over uw behoren tot de Dulaimi-stam. Uw verklaringen die u dienaangaande aflegde op de DVZ werden u tot slot nog voorgelezen maar u repliceerde enkel dat een dreigement op de muur werd geschreven maar dat niet gezegd werd waarom u werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p. 32).

Tot slot bleken ook uw verklaringen, afgelegd op het CGVS, betreffende de problemen die uw vader kende met AAH weinig coherent. Zo stelde u aanvankelijk dat uw vader werd opgebeld met de eis 50.000\$ te betalen, u werd vervolgens aangereden waarna uw vader opnieuw werd opgebeld. Uw vader betaalde uiteindelijk een deel van het geld, i.c. 3.000.000 Iraakse dinar, en vervolgens gebeurde er niets

meer tot ze op de muur schreven van jullie huis (zie gehoorverslag CGVS p. 19 – 22). Later verklaarde u echter dat jullie nog bedreigd werden nadat uw vader een deel van het geld had betaald en voor ze op de muur van uw huis schreven. Ze vroegen nog een paar keer naar het geld, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS p. 23 en 24). U dan gevraagd hoeveel keer ze hiernaar nog vroegen, verklaarde u dat ze dan plots dat ze nog één keer naar uw vader belden om naar het geld te vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 24).

Het mag duidelijk zijn dat, gezien voorgaande bevindingen, er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend. Evenmin kan u de subsidiaire bescherming, in de zin van art 48/4 §2 a) en b) worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen geenszins voorgaande bevindingen weerleggen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs bevestigen uw persoonsgegevens die op zich niet worden betwist. De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw schoonbroer en zus alsook de kopie van de identiteitskaart van uw neef hebben enkel betrekking op hun persoonsgegevens die ook niet ter discussie staan. De kopieën van de woonstkaarten van uw vader en uw schoonbroer hebben enkel betrekking op hun respectievelijke woonplaatsen maar hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het medisch rapport betreffende uw schoonbroer en de foto van uw schoonbroer in een rolstoel, toont aan dat uw schoonbroer invalide is doch dit voegt niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. Wat de overlijdensakte, het doktersrapport en de foto van uw overleden neef betreft, moet allereerst worden opgemerkt dat documenten slechts bewijskrachtig zijn wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals uit voorgaande blijkt is dit in casu geenszins het geval. Bovendien is het zo dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is. Betreffende de foto dient bovendien te worden opgemerkt dat het een om wazige foto gaat die enkel een gewonde persoon toont die op de grond ligt. Wie die persoon is, hoe hij gewond raakte, of hij effectief overleden is, wanneer en onder welke omstandigheden die persoon verwond werd kan uit die foto geenszins worden afgeleid. Ook al zou het ten andere vaststaan dat om uw neef gaat en dat hij werd vermoord, quod non, dan nog volstaan de voorgelegde stukken geenszins om te besluiten dat zulks gebeurde onder de door u geschetste omstandigheden en op het door u bepaalde moment. De kleurenkopieën van de boodschap die op de muur werd geschreven tonen een gevel van een huis met een boodschap op. Wiens huis dit is, waar dit huis staat, wanneer die boodschap er werd opgezet, waarom dit gebeurde en wie die boodschap daar heeft achtergelaten kan ook niet uit die foto worden afgeleid. De foto van uw familie tot slot voegt ook niets wezenlijks toe aan uw asielerelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de vreemdelingenwet), van het beginsel van non-refoulement, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoeker naar artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Wat betreft het betoog van verzoeker dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins vergeleken kunnen worden met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, gelet op de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad verzoeker er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst (administratief dossier, stuk 15), die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3, vraag 5 wordt gevraagd een

kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, en dit op een correcte wijze. De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de vragenlijst vermeld staat: *“De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal u (als asielzoeker) de mogelijkheid geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. (...) Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.”* (administratief dossier, stuk 15, p. 1).

Verzoeker werd derhalve duidelijk gemaakt dat deze vragenlijst dient ter voorbereiding van zijn tweede, uitgebreidere gehoor op het Commissariaat-generaal en dat hij nauwkeurig en correct dient te zijn in het beantwoorden van de vragen. Dat dit gehoor kort zou zijn geweest, kan derhalve niet als afdoende verklaring worden beschouwd voor de flagrante omissie van dergelijke essentiële elementen van zijn asielrelaas, met name de verschillende telefoons die zijn vader kreeg van AAH, de doodsb bedreiging die ten aanzien van verzoeker werd geuit door AAH, het feit dat verzoeker door AAH werd aangereden en de moord op zijn neef.

Voorts blijkt nergens uit dat verzoeker de kans niet zou hebben gekregen om deze zaken te vertellen. Integendeel, uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans werd geboden alle feiten te vermelden, in tegenstelling tot wat hij wil laten uitschijnen. Immers werd hem in een aantal bijkomende vragen uitdrukkelijk gevraagd of hij, los van de boodschap die op de muur van de woning werd achtergelaten, nog bedreigingen had ontvangen, of zijn vader ook werd bedreigd, alsook waarom verzoeker pas in 2015 zijn land ontvluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Verzoeker werd dan ook meermaals de kans geboden om melding te maken van de verschillende telefoons die zijn vader kreeg van AAH, de doodsb bedreiging die ten aanzien van verzoeker werd geuit door AAH, het feit dat verzoeker door AAH werd aangereden én de moord op zijn neef.

2.2.5. Daar waar verzoeker stelt dat hij documenten heeft bekomen in verband met de moord op zijn neef – verzoeker voegt deze stukken toe als bijlage bij zijn verzoekschrift (bijlage 4) en per fax d.d. 24 mei 2016 voegt verzoeker tevens een vertaling toe van deze documenten – en dat hem derhalve niet meer verweten kan worden geen stukken te hebben voorgelegd, merkt de Raad vooreerst op dat nergens in de motivering van verweerder gerept wordt over het ontbreken van enig bewijs. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangebrachte stukken geenszins van aard zijn de moord op zijn neef aan te tonen. Immers, aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven wijst de Raad erop dat deze stukken fotokopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeker er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over het moment waarop de boodschap op de muur van zijn huis werd achtergelaten en de reden waarom die boodschap werd achtergelaten, benadrukt verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een jaar heeft verteld, namelijk 2014. Nadien herinnerde hij zich pas de juiste maand, september, waardoor hij dan ook op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze gebeurtenis plaatsvond in september 2014. Verzoeker merkt tevens op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken foto's heeft laten zien van de boodschap. Volgens verzoeker is er iets misgelopen bij de vertaling. Dat er geen zekerheid bestaat over de datum, blijkt overigens ook uit het feit dat in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken de datum in het vet gedrukt staat voorafgegaan door “+/-”. In verband met de reden van de boodschap, onderstreept verzoeker dat de boodschap die op zijn huis werd achtergelaten niets te maken heeft met het feit dat hij behoort tot de Al-Dulaimi-clan. Dit kan geenszins worden afgeleid uit het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit het gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. Bovenstaande argumentatie kan evenwel geenszins door de Raad worden bijgetreden. Immers, waar verzoeker oppert dat zijn verklaringen verkeerd werden genoteerd/vertaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bemerkt de Raad dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem op 30 november 2015 werden voorgelezen in het Arabisch en door hem ter goedkeuring werden

ondertekend (administratief dossier, stuk 15). Verzoeker blijft voorts in gebreke aan te tonen dat zijn verklaringen verkeerd werden vertaald. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat de boodschap werd achtergelaten in (ongeveer) januari 2014 en dat hij de boodschap die op de muur van zijn woning werd achtergelaten linkte aan het feit dat hij behoorde tot de Al-Dulaimi-clan (*"Nadat de mensen in mijn wijk te weten kwamen dat ik van de familie, Al-Dulaimi was is er gevreesd voor mijn leven ontstaan. Er is een X geschilderd en ook de boodschap 'zijn bloed gevraagd' op mijn huis in ± januari 2014 (...) Wie heeft dit gedaan? Ik weet het niet. (...) De politie heeft mij gezegd dat dit waarschijnlijk een stammenprobleem is."* (vragenlijst CGVS, vraag 5)). De tegenstrijdigheden met zijn latere verklaringen op het Commissariaat-generaal blijven dan ook onverminderd overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 14, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in Bagdad moet worden beoordeeld. Evenmin betwist één der partijen dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, landeninformatie, deel 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en

aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Dit wordt bevestigd door de meer recente "COI Focus" betreffende "IRAK – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd. Uit deze COI Focus blijkt wel nog dat sinds begin 2016 IS twee aanvallen uitgevoerd heeft waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 februari 2016 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. VAN ISACKER